

Blyanten

Der var engang en blyant, der var så træt, så træt. Den var blevet brugt af en lærer, der skrev meget. Den var blevet mindre og mindre, fordi læreren spidsede den tit. Nu var den da heldigvis blevet så lille, at læreren ikke ville bruge den længere.

Den hvilede sig blandt de andre ting i lærerens pennalhus. Det blev nu lidt kedeligt i længden; så det var lige før, blyanten længtes tilbage til gamle dage.

Men så en dag skete der noget. Læreren havde en 2. klasse i skrivning. De skulle skrive nogle ord af fra tavlen og så skrive dem mange, mange gange. Pludselig kom lille Jens op til læreren. "Ja, hvad vil du, Jens?" "Jeg har glemt mit pennalhus hjemme." "Så må du låne en blyant af mig. Se her. Nej forresten, du må gerne beholde den; for jeg bruger den alligevel ikke mere selv. Den er blevet for lille til mig. Du kan vist bruge den et stykke tid endnu, mon ikke?" Jens takkede og gik ned på sin plads.

Blyanten var chokeret. Der blev vendt op og ned på dens verden. Den forlod lærerens trygge pennalhus med alle de velkendte ting. Den fik det nu hurtigt godt igen; for da Jens tog blyanten i hånden, syntes den, det var behageligt. Den havde jo kun været vant til lærerens store, faste og bestemte hånd. Jens's hånd var helt anderledes. Det var en lille, blød og varm hånd. Tænk, at hænder kunne være så forskellige.

Blyanten skulle blive meget mere overrasket; for Jens brugte den ikke kun til at skrive med. Han tegnede og legede også med den. Hvor var det sjovt at blive brugt af et barn på den måde. Blyanten havde aldrig vidst, at det kunne være så dejligt at være blyant. Den kunne mærke forskel på Jens, når han brugte den til noget, han ikke havde så meget lyst til, og når han brugte den til noget, han syntes var sjovt. Jens's hånd var blødere og varmere, når han var glad. Blyanten håbede, Jens ville skåne den for at blive spidset alt for tit. Det ønske blev opfyldt. Ikke så meget, fordi Jens ønskede at skåne blyanten. Det var snarere, fordi han slet ikke tænkte på at spidse den. Engang imellem, når han læste lektier hjemme, huskede Jens's mor ham på at spidse blyanten; men heldigvis skete det ikke så tit.

Jens's pennalhus var også meget sjovere end lærerens. Blyanten boede nu sammen med tre farveblyanter, en rød, en grøn og en blå. Derudover var der to lange blyanter, en blyantspidser, en lineal med sjove tegninger klistret på, et stykke gammelt tyggegummi, en elastik, en sikkerhedsnål, en skrue og et viskelæder.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Sådan gik der nogle måneder. Så glemte Jens at putte blyanten i pennalhuset; for den lå mellem nogle hæfter på en hylde. Blyanten syntes, det var ubehageligt at være glemt, og som dagene gik, vidste den, at den var erstattet af en af de andre blyanter. Sådan er det jo. Ingen er uundværlig, tænkte blyanten. Heller ikke jeg.

Der gik 25 dage - ja, blyanten havde skam nøje tal på det - så havde Jens igen fat i bunken, hvor blyanten lå. "Nå, der er den lille blyant, som jeg ledte sådan efter", sagde Jens. Hvor blev den glad! Den følte, den voksede; men så tilføjede Jens: "Nå, nu kan det være lige meget. Jeg bruger en anden nu. Den er alligevel også blevet for lille."

Derpå blev den smidt i papirkurven. Kasseret. Men nu vidste den dog, at Jens havde søgt efter den. Den havde ikke været helt glemt. Nu kunne den godt acceptere ikke at skulle bruges mere.